

SVĚTLO



TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

47. ČÍSLO / XXXII. ROČNÍK

24 Kč • 1,00 €

24. LISTOPADU 2024

Z obsahu:

**Duch Svatý je našim
spojencem v zápasu
s duchem zla**

Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 25. září 2024,
náměstí Sv. Petra v Římě
- strana 2 -

**Blahoslavená
Alžběta Dobrá**
Libor Rösner
- strana 4 -

QUAS PRIMAS
Z encykliky Pia XI.
o Kristu Králi
- strana 5 -

**Františkánky Marie
Immaculaty v Tallinnu**
oslavily 100 let samostatné
estonské katolické církve
- strana 7 -

Soud před Pilátem
Ct. Fulton J. Sheen
- strana 8 -

**Svatý Jan Berchmans -
vzor mládeže (14)**
Koloman Grieger SJ
- strana 12 -

**Tiskový apoštolát
A.M.I.M.S. -
25. výročí vzniku**
- strana 13 -



*„... právo nalezne svou dřívější autoritu,
obnoví se krásný mír,
klesnou meče a zbraně vypadnou z rukou,
když všichni ochotně přijmou
vládu Kristovu...“
(papež Lev XIII.)*

Duch Svatý je naším spojencem v zápasu s duchem zla

Katecheze papeže Františka při generální audienci
25. září 2024, náměstí Sv. Petra v Římě

Lk 4,1-2.13-14

Dobrý den, drazí bratři a sestry! Hned po křtu v Jordánu byl Ježíš „Duchem vyveden na poušť, aby byl pokoušen od ďábla“ (Mt 4,1) – tak praví Matoušovo evangelium. Nejedná se o Satanovu, ale o Bo-

ží iniciativu. Odchodem na poušť Ježíš uposlechne vnuknutí Ducha Svatého, nepadne do nepřítelovy pasti, to ne, ne! Jakmile zkouška skončila, vrátil se – jak je psáno – do Galileje „v síle Ducha Svatého“ (Lk 4,14).

Ježíš se na poušti osvobodil od Satana a nyní může osvobozovat od Satana.

Osvobodil se, osvobozuje od Satana. Právě to evangelisté zdůrazňují četnými příběhy o záchraně posedlých lidí. Ježíš říká svým odpůrcům: „Jestliže vyháním zlé duchy s pomocí Ducha Božího, pak už k vám přišlo Boží království.“ (Mt 12,28) A Ježíš vyhání demony touhou po Božím království.

Dnes jsme ve spojitosti s ďáblem svědky zvláštního jevu. Na určité kulturní úrovni se má za to, že prostě neexistuje. Je prý symbolem kolektivního nevědomí nebo odcizení, zkrátka metaforou. Ale „největší ďáblou lží je přimět nás k víře, že neexistuje“, jak kdosi napsal (Charles Baudelaire). Je zálučný: nutí nás věřit, že

Pokračování na str. 11

Představme si jednoduchý obraz: já – v roli soudce – a Ježíš Kristus – v pozici obžalovaného. Je to pro mne pohoršlivé, „přitažené za vlasy“? Může být, ale: stačí jen jediná věc, která mi byt jen trochu na Ježíši vadí, či s ním nejsem zcela srozuměn, a už se můžu v tomto obraze vidět. A teď si představme podobný obraz: Pilát a Ježíš v poutech. Ptáte se, proč? Vždyť není doba postní... Odpověď nám překvapivě nabízí dnešní slavnost Ježíše Krista Krále.

V Janově evangeliu slyšíme zásadní Pilátovu otázku: „Ty jsi židovský král?“ Ano, Pán Ježíš je Král, ale jeho království není z tohoto světa. To však zatvrdělé Pilátovo srdce nejenže nemohlo přijmout, ale dokonce to římský prokurátor ani nedokázal pochopit. Důvodem byl Pilátův životní postoj konat nikoliv podle objektivní pravdy, ale podle subjektivního liberálního postoje, kdy člověk sám sobě určuje, co je pravda – jak současné! Smrtným člověkem je zde souzen Král králů, věčný Bůh. Velice podrobně celý soudní proces nejen u Piláta, ale i u Heroda rozebírá s hlubokým vhledem do situace jemu vlastním ct. Fulton J. Sheen. (str. 8–11) Postavme se spolu s jeho katechezí tváří v tvář Pánu Ježíši a zamysleme se nad tím, zda třeba i my nejsme do jisté míry v roli Piláta, který hledí jen na vlastní zájmy a tomu podřizuje své jednání. A když mu členové židovské velerady přednesli svá obvinění, zprvu nenacházel nic, co by mělo naru-

Editorial

šit jistotu jeho postavení a současného životního rozpoložení. Avšak zpozorněl ve chvíli, kdy se mohly otrást jeho jistoty. Jakkoliv šlo o falešná obvinění, byla to šance ke změně vztahu k Ježíši – Pilát ji sobecky a umně promarnil... Snad někdy také my máme jisté výhrady vůči Pánu Bohu, je nám zatěžko s něčím se smířit – to je onen okamžik, kdy mohou naše víra a odevzdanost Boží Prozřetelnosti růst. Kolikrát jsme již tuto příležitost promarnili?

Jedno obvinění velerady znělo: „Prohlašuje se za Mesiáše krále.“ Lež... Ježíš nikdy o sobě nehovořil jako o Mesiáši, ani se netituloval jako král. A přece: jaká pravda! Ježíš Kristus je skutečný Mesiáš a Král! Paradoxně na konci Ježíšovy pozemské cesty jsou to jeho katané, kteří o něm vydávají svědectví, kým je. Ďábel ve snaze Ježíše zabít vymyslel lež, jež v sobě obsahuje i část pravdy. Jak typické! Překrucování Božích slov a činů vidíme již v ráji: „Bůh vám zakázal jíst ze všech stromů v zahradě?“ (Gn 3,1) Nikoliv ze všech... Je třeba velmi dobře rozlišovat každé slovo, vnuknutí, myšlenku, které v našem životě zazní – mnohé z nich jsou falešné...

Již jsme řekli, že Ježíšovo království není z tohoto světa. Kdyby bylo, nebyl by se stáhl do skrytosti, když ho lid chtěl

prohlásit za svého krále. Ne že by nebyl jejich králem, ale nebyl jim v politickém slova smyslu, jak se píše také v encyklice *Quas primas*, již papež Pius XI. ustanovil slavnost Ježíše Krista Krále. (str. 5–7) V této souvislosti je jistě zajímavé papežovo heslo: *Pax Christi in regno Christi* (Pokoj Kristův v království Kristově). Proto nás nepřekvapí, že o Ježíši Králi ve zmíněné encyklice nacházíme teologicky velmi jasnou katechezi, jež stojí za rozjímání, a to nejen jednou za rok... Tak třeba je i dnes velice a bolestně aktuální poučení, že vyhoštění Boha ze zákonodárství a z veřejného života a odvozování autority nikoli od Boha, nýbrž od lidí, vede k vyvrácení základů autority. A my dodejme další krok: vede k anarchii a odsouzení Krále podobně, jako tomu bylo u Piláta a Heroda. Neznamena to rozpor, že by přece jen Ježíšovo, Boží království mělo politický charakter? Nikoliv, Bůh je nad vším lidským – a politika je dílem člověka – a chce vstupovat do všech lidských skutečností. Mohl by si to i vynutit, jeho stvořitelská a královská moc mu to umožňuje, ale jeho království není z tohoto světa: je královstvím lásky, nikoliv násilí...

Zakončeme slovy Pia XI. z encykliky, která přináší povzbuzení i naději do našich dnů: „Ó, jaké štěstí by zavládlo na světě, kdyby se všichni jednotliví lidé, rodiny i státy nechali řídit Kristem!“

Daniel Dehner

Dnes se setkáváš s Pánem za mimořádných okolností před Pilátovým soudním stolicem. Tři roky chodil Ježíš od místa k místu a ohlašoval příchod svého království. Ale když před několika dny přijel do svatého města na oslátku a zástup už vítal *přicházející království*⁽¹⁾, byl vydán soudu a všechno nasvědčuje tomu, že jeho život bude již za několik hodin násilně ukončen. Není to úplně fiasko tříletého působení? Pros božského Ducha, abys ve světle tohoto nečekaného zvratu správně pochopil, čemu Ježíš vlastně dosud učil.

„*Tvůj národ tě vydal. Čím ses provinil?*“ ptá se pohanský soudce. „*Hlásal jsem pravdu a království, které není z tohoto světa.*“ Chápeš, co to znamená? Tento svět bude zuby nehty hájit svůj monopol. Přijít s něčím jiným pokládá za neodpuštělné. Syna člověka, který přišel založit Boží království, tento svět nepřijímá, a přitom jim nestačí, že Ježíše odmítají, oni se domnívají, že ho musí odstranit, zničit jako naprosto nesnesitelného, aby se už nemohlo stát, že by se před jejich zrakem znovu objevil. *Pryč s ním!*⁽²⁾

Božský paradox je však v tom, že právě s tím vším Ježíš počítal, dokonce o tom zcela otevřeně mluvil. Nejméně třikrát prohlásil: *Syn člověka bude vydán do rukou hříšníků, zabijí ho.*⁽³⁾ Proč to? Je to jeho svobodně přijatý způsob, jak založit Boží království. Právě nyní přichází jeho slavný začátek. Kdyby Ježíšovo království bylo z tohoto světa, použilo by sílu a prostředky běžné v tomto světě. Ono však něco takového vůbec nepotřebuje. I ty je zcela vyřaď ze své praxe. Ježíšovým mocenským nástrojem je **láska**. To je *základ světa, který nezakolísá*⁽⁴⁾. Ježíšova nepremozitelnost je v tom, že on, Král, svobodně snáší, že je na tomto světě pokořován. Celé budoucí dějiny budou ustavičnými pokusy zničit jeho království silou a pomluvami. A výsledek? Krev těch, které tento svět bude pokládat za přemožené a zlikvidované, bude semenem nových učedníků v jeho království.

Žádný vladař, žádný král se tak bytostně neztotožnil se svou říší, jak to činí tento Král. On sám svým dobrovolně obětovaným životem právě v tento den píše ústavu svého království. Ježíšovo království je Ježíš sám. Stojí tu před mocným římským vladařem v poutech jako poslední

Království lásky

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Kdo je z pravdy, slyší můj hlas.

z posledních. Co na něm vidí tento svět? Bezmocnost, ponížení, hanbu, předmět opovržení a výsměchu, ubožáka, blázna. I zločinec dostane před ním přednost. Ve skutečnosti zde Pán pečeti každé slovo, které za tři léta vyslovil. Nic z toho, co řekl, neodvolává, všechno platí. On sám je zárukou, že všichni ti světem pohrdání, chudí, tiší, zarmoucení, pokojní, ponížení a pronásledovaní pro spravedlnost jsou a budou skutečně blahoslaveni. Moc tohoto Krále je právě v tom, že může sebou nechat smýkat v prachu a krvi a jeho královská důstojnost nejen tím neutrpi, ale právě z toho vzejde jeho sláva.

Jeho protivníci a nepřátelé opravdu *nevědí, co činí*⁽⁵⁾. Doufají, že se ho definitivně zbaví, když ho pozvednou na dřevo. Ale právě to sám přivolil, aby *všechny přitáhl k sobě*⁽⁶⁾. Roztáhnou jeho paže, ale tyto paže obejmou celý svět. Probodnou jeho bok, ale tím jen otevřou cestu k jeho Srdci, aby odtud mohla proudit řeka milosti a milosrdenství. Takto se Ježíš stává *svědkem hodným víry*, vlastní krví potvrzuje své učení a *vydává svědectví pravdě*. To, co se tu odehrává, není tragédie krále – blázna. Tragédii jdou vstříc ti, kteří *nejsou z pravdy a neslyší jeho hlas*. Jednoho dne *uvidí, koho to probodli, a budou pro něj naříkat*.

Netrap se, že v tomto nepřátelském obklíčení se nedá podniknout nic na jeho záchranu. Tady přece nejde o jeho, nýbrž o tvoji záchranu. Tady jde o to, abys mu ani uprostřed moře zaslepenosti a nenávisť nepřestal naslouchat a právě pro jeho zdánlivou porážku uvěřil jeho slovu jako slovu pravdy. Jestliže neslyšíš v tom nenávisťném křiku, co říká, můžeš to vyčíst z jeho důstojného chování: klaněj se jeho vznešenému klidu, jeho královskému majestátu. Uvěř mu proti vši naději, jen pro něj samotného. Ten, kdo tě **tak** miluje, ví, co dělá. Víš už přece, *kam jde, a cestu znáš*⁽⁷⁾. On nejde do záhuby, **jde k Otcí**. Jeho logika není z tohoto světa. Tento Král panuje tím, že slouží: *miluje tě a obmývá z tvých hříchů*.

Liturgická čtení

1. čtení – Dan 7,13-14

Díval jsem se v nočním vidění, a hle – s nebeskými oblaky přicházel někdo jako syn člověka, došel až k starci velikého věku, přivedli ho k němu. Byla mu dána moc, sláva a království a sloužily mu všechny národy, kmeny i jazyky: jeho moc je moc věčná, a ta nepřestane, jeho království nebude zničeno.

2. čtení – Zj 1,5-8

Ježíš Kristus je svědek hodný víry, porozený z mrtvých a vládce nad pozemskými králi. Tomu, který nás miluje, který nás svou krví zbavil hříchů a udělal z nás královský národ a kněze Boha, svého Otce, tomu buď sláva a vláda na věčné věky! Amen.

Hle, přichází v oblacích! Každé oko ho uvidí, i ti, kdo ho probodli, a budou pro něj naříkat všechna pokolení na zemi. Ano, amen.

Já jsem alfa i omega, praví Pán Bůh, který je, který byl a který přijde, Vševládný.

Evangelium – Jan 18,33b-37

Pilát se zeptal Ježíše: „Ty jsi židovský král?“

Ježíš odpověděl: „Říkáš to sám ze sebe, anebo ti to řekli o mně jiní?“

Dokončení na str. 4

Kde je tvoje místo? Zůstaneš uprostřed davu, který Pána odsuzuje, protože *není z jejich světa*? Neměl bys stát po jeho boku? Právě nyní je nejprůhodnější chvíle přihlásit se k němu. Vůbec se toho nelekej. *Jeho království nebude konce*. Nedívej se, čím máš s ním procházet, ale kam směřuje. Hloubka jeho i tvého pokoření je jen dokladem, jak vysoká je cena konečného cíle: *být královským národem a knězem Boha Otce. Tomu buď sláva a vláda na věčné časy*,

Můj Pane, pevný je tvůj trůn od pradávna. Jsi od věčnosti. Tvému domu přísluší svatost.⁽⁸⁾ *Ano, amen.*

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Srov. Mk 11,10; ⁽²⁾ Jan 19,15;

⁽³⁾ srov. Mk 8,31; Mk 9,31; Mk 10,33n;

⁽⁴⁾ Žalm 93,1; ⁽⁵⁾ Lk 23,34; ⁽⁶⁾ srov. Jan 12,32;

⁽⁷⁾ srov. Jan 14,4; ⁽⁸⁾ Žalm 93,2.5.

Blahoslavená Alžběta Dobrá

Alžběta patří do skupiny středověkých německých mystiček. Přídomek „Dobrá“ jí ovšem její současníci nedali pro její mystická vytržení, nýbrž kvůli tomu, že byla ztělesněním dobroty a lásky k Bohu a lidem. Někdy ji v literatuře najdete rovněž jako Alžbětu z Reute – to podle místa, kde prožila druhou část svého života, rozděleného na dvě poloviny. Nejde však o poloviny radikálně odlišné, ta druhá pouze doplňuje a potvrzuje tu první, jež vytvořila základ Alžbětiny svatosti.

Alžběta se narodila 25. listopadu 1386 v hornošvábském Waldsee do zbožné tkalcovské rodiny Achlerových. Obzvláště matka Anna měla na svou dceru značný vliv a již odmala ji formovala tak, aby z Alžběty vyrostla dobrá křesťanka. Dívka zase odmala vstřebávala vše, co k ní od matky přicházelo, a brala to za své.

Hltala například evangelní příběhy, které jí matka vyprávěla, a s dětskou prostotou a opravdovostí pociťovala hořkost při vyprávění o Spasitelově utrpení. K umučení našeho Pána tak získala specifický vztah a pěstovala k němu zvláštní úctu i v dobách pozdějších, kdy tato úcta vystoupala do závratných výšin.

Když bylo Alžbětě 14 let, vstoupila do III. řádu sv. Františka. Nedosti na tom – požádala za svého zpovědníka P. Konrada Kugelina, představeného zdejších augustiniánů, aby ji duchovně vedl. V roce 1403 se pak pod jeho vedením usadila spolu s několika dalšími podobně naladěnými dívkami a ženami v jednom domě

v Reute, nacházejícím se na okraji Waldsee a sloužícím dříve jako domov bekyň. V této jakoby poustevně začaly žít v duchu františkánské spirituality v naději, že se jim bude v komunitě dařit lépe odolat světským lákadlům a jít cestou za tím, který je Cesta.

Jednalo se o něco zcela nového – až dosud terciáři žebravých řádů sliby neskládali, Alžbětin klášter tak byl vlastně v tomto směru prvním. Byla v něm naplněna štěstím – mohla dlouhé hodiny rozjímat o Božích tajemstvích, mohla se modlit a sloužit druhým, pracovat na zahradě a v kuchyni. Nestala se však představenou malé komunity – tou byla jmenována Markéta Batzerová.

Brzy o Alžbětě hovořilo celé Waldsee – o její dobrotě, pohostinnosti, vlídnosti. Dbala o to, aby nikdo z prosebníků klepajících na fortnu nevelkého kláštera neodešel s prázdnou, proto si též vysloužila přívzvisko „Gutte Beth“, tj. „Dobrá Bětka“. Ona sama si vystačila s málem, pokud termínem „málo“ označíme Eucharistii. Posledních dvanáct let v Reute totiž nepozřela žádný pokrm a žila výhradně z Těla Páně. Byla to odpověď na její lásku ke Kristu Ježíši, na její touhu s ním splynout.

Vykupitel Alžbětu odměňoval. Na jejích skráních se čas od času daly pozorovat stopy po ostnech trnové koruny, na rukou pak stopy po hřebec – rovněž čas od času, nikoli nastálo. Přes hábit jí na zádech prosakovaly krvavé stopy po Ježíšově velkopátečním bičování. Nešlo přitom pouze o vnější znamení Beránkova utrpení, Alžběta velmi silně cítila bolest z těchto ran vyvěrající. Někdy byla tato bolest tak nesnesitelná, že Alžběta nemohla ani vstát z lůžka.

Prožívala četné extáze, trvající až i několik dní. Během nich ležela nehybně na lůžku a jedině ze slavnostního výrazu tváře bylo znát, že žije, stejně jako z potu



Blahoslavená Alžběta Dobrá

perličího se na jejím těle a krve tekoucí z jejich ran. Jednou se jí Spasitel dokonce zjevil jako dítě a nechal se jí obejmout a políbit.

Alžběta žila v době asi nejznámějšího papežského schizmatu, kdy jednu dobu se za viditelnou hlavu církve považovali tři kněží. Předpověděla na den přesně konec této nešťastné epizody v dějinách církve a usednutí na Petrův stolec Martina V. „V den svatého Martina budeme mít jednu hlavu,“ oznámila svému duchovnímu vůdci. Dne 11. listopadu 1417 pak byl na kostnickém koncilu zvolen papežem Odo Colonna.

Pro tento svět se Alžběta narodila 25. listopadu. Nikdy pro svět nežila, vždy žila pro nebe. Pro ně se r. 1420 narodila ve stejný den, tj. 25. listopadu. Bylo jí 34 let.

Pozůstali pochovali Alžbětu v místním farním kostele a její zpovědník P. Konrád sepsal životopis této své svěřenkyně. Na další dvě staletí se na Alžbětu pozapomnělo. Až v roce 1623 přikázal Konrádův nástupce v čele augustiniánů z Waldsee otevřít její hrob. Prakticky okamžitě u něj začalo docházet k zázrakům, a tím se zároveň začala šířit úcta k zemřelé františkánské terciářce.

Jen v roce 1625 dorazilo do Reute 108 větších poutí, nemluvě o poutnicích přicházejících k Alžbětinu hrobu individuálně. Už v roce 1634 museli místní vystavět nový kostel, aby pojal nával poutníků. Prosby věřících pak 19. června 1766 vyslyšel papež Klement XIII., když ji zapsal do seznamu blahoslavených. V Reute oslavilo toto rozhodnutí na 150 000 věřících.

Liturgická čtení

- dokončení ze str. 3

Pilát odpověděl: „Copak jsem já žid? Tvůj národ, to je velekněží, mi tě vydali. Čeho ses dopustil?“

Ježíš na to řekl: „Moje království není z tohoto světa. Kdyby moje království bylo z tohoto světa, moji služebníci by přece bojovali, abych nebyl vydán židům. Ne, moje království není odtud.“ Pilát se ho zeptal: „Ty jsi tedy přece král?“

Ježíš odpověděl: „Ano, já jsem král. Já jsem se proto narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě. Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas.“

QUAS PRIMAS

Z encykliky Pia XI. o Kristu Králi (11. 12. 1925)

2. Nauka o království Kristově

Už dávno je obecným zvykem nazývat Krista králem v přeneseném slova smyslu, pro onu nejvyšší dokonalost, kterou vyniká nad všechny tvory. Tímto způsobem je Kristus králem nad rozumem člověka, a to ne tak pro svoji rozumovou bystrost a rozsah svého vědění, jako spíše proto, že On je Pravda sama, a že tedy všichni lidé musejí od něho pravdu čerpat a poslušně přijímat. Kristus je králem nad vůlí člověka nejen proto, že je v něm lidská vůle dokonale podrobena jeho nejsvětější božské vůli, nýbrž také proto, že Kristus svým vnitřním vedením a vnukáním podrobuje naši svobodnou vůli své vůli, a tím nám dodává nadšení k nejušlechtlejším úkonům. Kristus je konečně králem srdcí pro svoji „lásku, která převyšuje veškeré poznání“ (Ef 3,19), a pro svoji mírnost a laskavost, kterou k sobě přitahuje srdce. Nikdo totiž z celého lidstva nebyl dosud a nebude nikdy tak milován jako Ježíš Kristus.

Přikročíme však zevrubněji k věci: Je zřejmé, že královské jméno a královská moc přísluší Kristu jako člověku i ve vlastním slova smyslu. Neboť jenom pokud je Kristus člověkem, lze o něm říci, že přijal „moc, slávu a království“ od Otce (srov. Dan 7,13–14); jako Slovo Boží, soupodstatné s Otcem, má totiž všechno společné s Otcem, a tedy i nejvyšší a naprosté panství nad veškerým tvorstvem.

4. Království Kristovo v liturgii

Z této obecné nauky Pisma svatého⁽¹⁾ vyplývá samo sebou, že katolická církev, která je královstvím Kristovým na zemi, jež se má zajisté rozšířit mezi všemi lidmi a ve všech zemích, musela v ročním okruhu posvátné liturgie mnohými projevy pocty pozdravit svého Původce a Zakladatele jako Krále a Pána a Krále králů. Tato čestná označení vyjadřují v podivuhodné rozmanitosti jednu a tutéž pravdu. Církev jich užívala kdysi ve starých žalmových modlitbách a sakramentářích. Požívá jich ještě i dnes ve veřejných modlitbách, které koná každodenně k chvále

božské velebnosti, a při podávání neposkrvněné oběti. V této ustavičné oslavě Krista Krále lze snadno postřehnout podivuhodnou shodu našich obřadů s obřady východními, takže i zde platí zásada: „Zákon modlitby je zároveň zákon víry.“

5. Základ královské důstojnosti Kristovy

Na jakém základě pak spočívá tato důstojnost a moc našeho Pána, to vhodně naznačuje už Cyril Alexandrijský: „Abych to stručně vyjádřil, moc, kterou má Kristus nad veškerým tvorstvem, neuchvátil násilím, ani ji nepřijal odjinud, nýbrž má ji ze své podstaty a přirozenosti.“ (K Lk 10) To znamená: jeho královská moc se zakládá na tom podivuhodném spojení, které nazýváme hypostatickým.

Z toho vyplývá, že andělé i lidé se mají Kristu klanět nejen jako Bohu, nýbrž mají ho poslouchat také jako člověka a být poddáni jeho moci; neboť již z hypostatického spojení má Kristus moc nad veškerým tvorstvem.

Co však je blaživější a lahodnější než myšlenka, že Kristus je našim králem nejen právem svého zrození, nýbrž také právem, kterého nabyl svým vykupitelským dílem? Kéž si všichni zapomnětliví lidé připomínají, co jsme stáli našeho



*Papež Pius XI.
(Do úřadu uveden 12. února 1922,
zemřel 10. února 1939)*

Vykupitele: „Byli jste vykoupeni nikoli pomíjejícím zlatem nebo stříbrem, nýbrž drahocennou krví Krista, Beránka bez úhony a bez poskvrny.“ (1 Petr 1,18–19) Nenáležíme už sobě, poněvadž Kristus nás koupil za velikou cenu (srov. 1 Kor 6,20); ano i naše těla „jsou údy Kristovými“ (1 Kor 6,15).

7. Kristovo království se vztahuje zvláště na duchovní záležitosti

Avšak toto království je hlavně duchovní a týká se duchovního řádu: slova Bible, která jsme shora uvedli, to zřejmě dokazují; to potvrzuje také Kristus Pán svým způsobem jednání.

Když se židé, a dokonce i sami apoštolové mylně domnívali, že Mesiáš osvobodí národ a obnoví království izraelské, tu Kristus při nejudné příležitosti vyvrátil tento mylný názor a potřel onu marnou naději. Když ho nadšené množství lidu chtělo učinit králem, vyhnul se královskému jménu i královským poctám útěkem a skrytostí. Před římským místodržitelem prohlásil, že jeho království „není z tohoto světa“. Toto království se v evangeliu líčí jako království, do něhož se lidé připravují vstoupit pokáním. Nemohou však do něho vstoupit jinak, než vírou a křtem, který, třebaže je to vnější obřad, přece naznačuje a působí vnitřní obrození.

Toto království stojí jedine proti království satanovu a moci temnosti. Od svých stoupenců vyžaduje nejen, aby odloučili svá srdce od bohatství a pozemských věcí, aby uskutečňovali mírnost a lačněli a žiznili po spravedlnosti, nýbrž také aby se zapírali a nesli svůj kříž. Poněvadž však Kristus jako Vykupitel církev vykoupil svou krví a jako Kněz sám se vydal jako oběť za hříchy a ustavičně se obětuje, kdo by neviděl, že jeho království musí mít ráz obojího úřadu (vykupitelského i kněžského) a musí v obojím mít účast? Ostatně, velice by se mýlil, kdo by Kristu člověku upíral vládu nad jakýmkoli občanskými záležitostmi. On totiž obdržel od Otce naprosté právo nad všemi stvořenými věcmi, takže všechno je podrobno jeho vůli.

Přece však, pokud žil na zemi, úplně se zdržoval od vykonávání tohoto panství, pohrdal držením i správou lidských věcí,

přenechal je jejich majitelům a podnes jim je přenechává. Překrásně to vyjadřují slova liturgie: „Neodnímá pozemské věci, který dává nebeské království.“ (*Hymnus ze svátku Zjevení Páně*)

Tak tedy království našeho Vykupitele zahrnuje v sobě všechny lidi. S radostí o té věci uvádíme slova našeho předchůdce nesmrtelné paměti, Lva XIII: „Jeho říše se totiž nevztahuje pouze na národy katolické, ani ne jenom na ty, kteří přijali křest, právně patří k církvi, ačkoli je bludné názory svedly na scestí, nebo je od jejího společenství odloučilo schizma, nýbrž zahrnuje bez výjimky také všechny ty, kteří nejsou účastní křesťanské víry, takže opravdu celé lidské pokolení je pod mocí Ježíše Krista.“ (*Enc. Annum sacrum* z 25. května 1899)

V tomto směru není rozdíl mezi jednotlivci, rodinami a státy, protože lidé žijící ve společnosti nejsou o nic méně podrobena moci Kristově než jednotlivci. Neboť je pouze jediný pramen štěstí pro jednotlivce i pro společnost: „A není v nikom jiném spásy; neboť není jiného jména pod nebem daného lidem, v němž bychom mohli býti spaseni.“ (Sk 4,12) Je pouze jediný původce blahobytu a pravého štěstí pro jednotlivé občany i pro stát: „Neboť není odjinud šťasten stát a odjinud jednotlivců, protože stát není nic jiného než sjednocené množství jednotlivých lidí.“ (*Sv. Augustin k Macedoniovi*, kap. 3)

Proto ti, kdo řídí národy, sami i se svým lidem ať neodpirají veřejně prokazovat panství Kristovu povinnou úctu a poslušnost, chtějí-li si zachovat plně svoji autoritu a povznést blaho a štěstí vlasti. Neboť co jsme napsali na začátku našeho pontifikátu o velkém úpadku autority a úcty k představeným, to je neméně vhodné a časové i pro nynější dobu: „Jeli Bůh a Ježíš Kristus – tak jsme si tehdy stěžovali – vyhoštěn ze zákonodárství a z veřejného života a neodvozuje-li se už autorita od Boha, nýbrž od lidí, pak se stalo, že byly vyvráceny i základy autority, neboť byl odstraněn hlavní důvod, proč mají jedni právo poroučet, a druzí povinnost poslouchat. Pak se musela otrást ce-



Ježíš Kristus jako Pantokrator v apsidě katedrály v Monreale na Sicílii (detail mozaiky z 12. století)

lá lidská společnost, protože již neměla žádné pevné opory a záštity.“ (*Enc. Ubi arcano* z 23. prosince 1922)

8. Požehnání plynoucí z královské vlády Kristovy

Jestliže tedy lidé soukromě i veřejně uznají královskou moc Kristovu, pak jistě celým občanským životem proniknou nesmírná dobrodini: spravedlivá svoboda, kázeň a pořádek, svornost a mír.

Jako vtiskuje královská důstojnost našeho Pána autoritě vládců a panovníků jakýsi posvátný ráz, tak zároveň povznáší povinnosti a poslušnost občanů. Proto ačkoliv apoštol Pavel přikazoval manželkám a služebníkům, aby ve svém muži a ve svém pánu ctili Krista, přece je napomenul, aby je neposlouchali jako lidi, nýbrž jedině proto, že zastupují Krista; neboť se nesluší, aby lidé vykoupení Kristem otročili lidem: „Za cenu velikou jste vykoupeni; nebudte otroky lidí.“ (1 Kor 7,23)

Budou-li však přesvědčeni zákonitě zvolení vladaři a úřady, že nevládnou tak ze svého práva, jako spíše z příkazu a v zastoupení božského Krále, pak je zřejmé, jak svatě a moudře budou užívat své moci a jak při vydávání a provádění zákonů budou mít na zřeteli obecné blaho a lidskou důstojnost svých poddaných.

Tak rozkvete a upevní se pokoj a pořádek, protože bude odstraněna každá příčina neklidu. A vidí-li občan ve vladaři a v jiných vedoucích osobách státu jen lidi, kteří jsou mu svou přirozeností rovni, nebo shledá-li, že jsou z nějaké příčiny

nehodní nebo že zasluhují výtky, přece jim proto nevypoví poslušnost, když v nich bude vidět obraz a autoritu Krista Bohočlověka.

Co se týká darů svornosti a míru, je zcela zřejmé, že čím více se rozšíří nějaké království a čím větší část lidstva obsáhne, tím více si lidé uvědomují své společenství, kterým jsou navzájem spojeni. Toto vědomí pak zamezí a zastaví mnoho sporů a jejich tvrdost zmírní a zmenší.

Věru, kdyby říše Kristova skutečně v sebe pojímala všechny lidi, jako je obsahuje po právu, jak bychom pak

mohli zoufat nad oním mírem, který přinesl na zemi král míru? On přece přišel „všecko smířit“. On „nepřišel, aby se mu sloužilo, nýbrž aby sloužil“. A ačkoliv je „Pánem všeho“, dal nám příklad pokory a stanovil ji jako zákon spojený s příkazem lásky. On také pravil: „Mé jho je sladké a moje břímě je lehké.“

Ó, jaké štěstí by zavládlo na světě, kdyby se všichni jednotliví lidé, rodiny i státy nechali řídit Kristem! „Potom konečně – abychom užili slov, která pronesl náš předchůdce Lev XIII. před 25 lety ke všem biskupům – bude možno vyhojit tolik ran; pak právo nalezne svou dřívější autoritu, obnoví se krásný mír, klesnou meče a zbraně vypadnou z rukou, když všichni ochotně přijmou vládu Kristovu a budou ho poslouchat, a každý jazyk bude vyznávat, že Pán Ježíš Kristus je ve slávě Boha Otce.“ (*Enc. Annum sanctum* z 25. května 1899)

14. Požehnání plynoucí z ustanovení svátku Krista Krále

Ke konci tohoto listu chceme vám, ctihodní bratři, krátce vysvětlit, jaký užitek očekáváme a slibujeme si pro církev, pro stát i pro jednotlivé věřící z tohoto uctívání Krista Krále.

Tyto pocty, které se mají prokazovat našemu svrchovanému Pánu, mají lidem připomínat, že církev, která byla Kristem založena jako samostatná společnost, musí z přirozeného práva, kterého se nemůže vzdát, vyžadovat plnou svobodu a nezávislost na státní moci. Církev nemůže

Františkánky Marie Immaculaty v Tallinnu oslavily 100 let samostatné estonské katolické církve

záviset na cizí vůli při vykonávání úkolu, který jí byl Bohem svěřen, a tím úkolem je: učit, řídit a vést k věčné blaženosti všech-ny ty, kteří patří k říši Kristově.

Podobnou svobodu musí stát dát také řeholním řádům a společností obojího pohlaví. Ty jsou totiž nejučinnějšími pomocníky církevních pastýřů a pracují s nimi horlivě o rozšíření a upevnění království Kristova, neboť zachováváním svatých slibů potírají trojí žádostivost světa, a svou snahou o dokonalejší život působí, že všem před očima září a svítí trvalým a vždy krásnějším leskem ona svatost, kterou božský Zakladatel chtěl mít jako význačnou známku své církve.

Státům pak tato oslava svátku, obnovená každoročně po celém světě, bude připomínat, že jak soukromé osoby, tak i státní úřady a vládnoucí osoby jsou vázány povinností veřejně Krista uctívat a být ho poslušny. Bude jim připomínat poslední soud, při kterém Kristus přísně pomstí bezpráví, které mu bylo způsobeno, když byl nejen vyhoštěn ze státního života, nýbrž také když byl opovržlivě stavěn stranou a nechán bez povšimnutí. Neboť jeho královská důstojnost vyžaduje, aby celý státní život byl zařízen podle Božích přikázání a křesťanských zásad, a to jak v zákonodárství, tak v soudnictví, a tak i ve výchově mládeže podle zdravé nauky a neporušené mravnosti.

Mimo to, je podivuhodné, kolik síly a ctností budou moci věřící křesťané načerpat z vysvětlení této pravdy, aby svůj život zařídili podle pravých křesťanských zásad. Neboť, jestliže Kristu Pánu byla dána veškerá moc na nebi i na zemi, jestliže lidé, vykoupení jeho předrahou krví, jsou poddáni jeho vládě z jakéhosi nového právního důvodu, jestliže konečně tato moc se vztahuje na celou lidskou přirozenost, pak je nám jasné, že v nás není žádná schopnost, která by byla vyňata z Kristovy vlády.

*Přeložil Dr. Antonín Čala OP
(Výšlo nákladem Matice cyrilometodějské
v Olomouci 1930, redakčně upraveno)*

Poznámky:

⁽¹⁾ V předchozím bodě se papež Pius XI. poněkud obsírněji zabýval Kristovým královstvím v Písmu svatém. [pozn. red.]

Františkánky Marie Immaculaty oslavily významné jubileum – 100 let od vzniku samostatné estonské katolické církve. Slavnostní událost se uskutečnila v estonském hlavním městě Tallinnu a připomněla dlouhou cestu katolické církve v této severoevropské zemi. Od dob reformace spadalo Estonsko tři staletí pod biskupství v Rize, dnešním hlavním městě Lotyšska. V roce 1924 však papež ustanovil samostatnou apoštolskou administraturu pro Estonsko a do jejího čela jmenoval německého jezuitu, biskupa Eduarda Profittlicha. Právě on pozval české řeholnice, aby přispěly k duchovnímu životu v této zemi.

Františkánky v Estonsku zažily válečná léta i dlouhé období komunismu, během kterého působily v nesnadných podmínkách. Přesto jsou dnes stále aktivní a věnují se místní komunitě ve farnosti, katolické základní škole, kterou mimo jiné navštěvují i dvě vnučky současného prezidenta. Letos české sestry slaví 88 let svého působení v Estonsku a vyjadřují vděčnost za možnost setrvat zde i během těžkých časů.

Oslavy stého výročí přinesly estonské církvi i symbolický dárek od papeže Františka – povýšení apoštolské administratury na řádnou diecézi. Estonská katolická církev tak vstoupila do nové etapy svého vývoje pod vedením stávajícího biskupa Mons. Philippa Jourdana, který se bude nadále věnovat duchovnímu vedení katolické komunity v této zemi.

Zdroj: www.cirkev.cz (Redakčně upraveno)



Soud před Pilátem

Soud s Kristem Prorokem byl ukončen. Nyní začal soud s Kristem Králem. Náboženští soudci došli k závěru, že Pán je příliš božský, protože se nazval Bohem; civilní soudci ho odsoudili za to, že je příliš lidský. Když vyšší soud zkoumá případ předložený nižším soudem, obvinění přecházejí na vyšší fórum. Náboženští vůdcové neměli moc nad životem a smrtí od doby, kdy Římané dobyli jejich zemi. Dalo se proto očekávat, že před vyšším Pilátovým soudem bude proti Kristu vzneseno totéž obvinění z rouhání se Bohu. Pro schválení rozsudku a trest smrti však byla potřebná Pilátova pečť. Velerada toho mohla dosáhnout dvěma způsoby – buď Pilát přijme rozsudek náboženského soudu, anebo se otevře nové civilní projednávání v soudním dvoře okupantů. Byla zvolena druhá možnost, tvrdší. Velerada velmi dobře věděla, že Pilát se bude bavit na jejich účet, když mu řeknou, že Kristus se provinil rouháním se Bohu. Měli svého Boha a on zase měl své bohy. Kromě toho šlo o čistě náboženské obvinění a Pilát by mohl vrátit Ježíše zpět jejich soudu bez toho, aby vynesl rozsudek smrti.

Abychom pochopili vztah mezi poraženými a vítězem, je třeba říci pár slov o Pilátovi a nenávisti Židů vůči němu. Pilát byl šestým římským prokurátorem od porážky Judeje a za vlády císaře Tiberia vykonával tento úřad již asi deset let. Jeho svévolné a kruté jednání vedlo k opakovaným židovským vzpourám, které násilně potlačoval. Jeruzalémánek ho nesnášeli jednak proto, že byl reprezentantem římského císaře a nepatřil k jejich národu, a jednak proto, že dal dopravit do Jeruzaléma malované portréty císaře a vystavil je v chrámu. Pilát vyhrožoval, že zabije každého Žida mečem, pokud budou protestovat proti tomuto skutku; ale Židé nabídli svůj krk Pilátovi a podali stížnost u Tiberia. Dosáhli toho, že obrazy byly odstraněny. Petici Židů nesl k Tiberiovi Herodes Antipas. Možná toto bylo příčinou napětí mezi Pilátem a Herodem.

Židé nenáviděli Piláta i z jiného důvodu. Pilát zkonfiskoval jistou část chrámového pokladu, kterou použil k výstavbě vodovodu. Během nepokojů při výstav-

bě vodovodu bylo zabito několik Židů. Je možné, že při takovéto vzpouře byl zabit i Barnabáš, vůdce povstalců a zbojník. Protože už jednou Řím Piláta nepodpořil v jeho jednání proti Židům, musel být velmi opatrný, pokud šlo o jeho pozici v Římě.

Brzy ráno se všichni členové velerady – včetně kněží, starších a zákoníků – rozhodli přivést Ježíše k Pilátovi a požádat ho o trest smrti. Kněží byli rozruženi, protože mluvil o sobě jako o Božím Beránkovi; starší byli uraženi, protože se postavil proti jejich neměnnému tradicionalismu a tvrdil, že je Božím Slovem; zákoníci ho nenáviděli, protože se stavěl proti liteře Pisma a přislíbil Duchu, který ji osvětlí. Když naplánovali jeho smrt, potom

... ho spoutali, odvedli a vydali vladaři Pilátovi. (Mt 27,2)

Pán byl spoután několikrát: když ho zajali a když ho vedli na Annášův a Kaifášův soudní dvůr. Když ho vedli v poutech k Pilátovi, chtěli vyvolat dojem, že se dopustil strašného zločinu. Odvedení k Pilátovi bylo zvratem na jeho cestě, neboť se začalo naplňovat proroctví našeho Pána:

„Bude vydán pohanům a budou se mu posmívat a tupit ho a plivat na něj, zbičují ho a zabijí; a třetího dne vstane.“ (Lk 18,32–33)

Velerada ho odvedla pryč, neboť odmítla přislíb spásy, kterou přinesl Mesiáš; nyní se měli pohané rozhodnout, co udělají, zda odmítnou Krále tak, jako velerada odmítla Proroka. Velká zeď mezi pohanými a Židy se nakonec prolomila, protože ho jedni i druzi odsoudili na smrt. Svátý Pavel píše:

On dvoji spojil vjedno, když zbořil zeď, která rozděluje a působí svár. (Ef 2,14)

Proto zodpovědnost za jeho smrt nelze připsat některému národu, ale celému lidstvu:

Aby celý svět byl před Bohem usvědčen z viny. (Řím 3,19)

Velerada byla na rozpacích, jak použít Jidášovy peníze, za něž byla koupena krev, a rovněž byla na rozpacích, když měli vstoupit do domu pohana Piláta. Když přivedli Božího Beránka před Piláta, citlivě svědo-

mi velerady se bálo, že se poskrvni. Pilát byl pohan, a kdyby vstoupili do pretoria, poskrvnili by se a nemohli by slavit Velikonoce. Aby mohli prolít nevinnou krev velikonočního beránka, museli zůstat čistí. Proto se raději rozhodli prolít nevinnou krev Božího Beránka, než by měli překročit práh pohana. Náš Pán nazval farizeje „obilenými hroby“, protože jako obílené hroby, i oni byli čistí zvenčí, ale uvnitř byli plní mrtvolných kostí. Tento posudek se nyní naplnil, neboť se báli, že se poskrvni kontaktem s neobřezaným tělem, ačkoli sami byli neobřezaní srdcem. Měli i jiné zábrany: kdyby vstoupili do domu, z něhož nebyly odstraněny všechny kvasnice, nemohli by se zúčastnit Velikonoc.

Když představitelé velerady přišli do pretoria (neboli do vladařova domu), Pilát jim vyšel vstříc, jelikož se dozvěděl, že by se znečistili, kdyby byli nuceni vstoupit. V souladu s římskou tradicí respektovat zákon prohlásil, že nevynese rozsudek, dokud se neprokáže vina obžalovaného. Proto se zeptal velerady:

„Jakou obžalobu vznášíte proti tomu člověku?“ (Jan 18,29)

Aby si získali Pilátovu důvěru, požádali ho, aby důvěřoval jejich rozsudku, který již vynesli. Piláta ujistili, že by určitě nikdy neublížili nevinnému člověku:

„Kdyby nebyl zločinec, nebyli bychom ti ho vydali.“ (Jan 18,30)

O rouhání se nezmínili ani slůvkem. Věděli, že takovéto obvinění by neobstálo před pohanem, okupantem, jímž pohrdali; proto použili všeobecný termín „zločinec“. A tu měli víc pravdy, než si mysleli, protože Kristus byl skutečně „zločincem“, „který nesl hříchy mnohých“.

Pilát, znalý jejich statutu pod Římem, si nepřál řešit tento případ. Řekl jim, aby soudili podle svého práva. Ale oni odpověděli, že nemají moc nikoho odsoudit na smrt – což byla pravda, jelikož trest smrti si vyhradil Řím. Kromě toho se neodvážili odsoudit někoho na smrt ve sváteční den, kdy měli obětovat velikonočního beránka.

Přednesli tři obvinění proti Ježíši, aby donutili Piláta vyšetřit případ:

„Podle našeho zjištění rozvrací tento člověk náš národ, brání odvádět císaři daně a prohlašuje se za Mesiáše krále.“ (Lk 23,2)



Stále žádná zmínka o rouhání, ale: rozvrací národ; není vlastenec, je příliš světský, je příliš politický, je proti císaři, proti Římu. Zkrátka, je to lhář, který podněcuje lidi, aby šli jiným směrem, než jak diktuje Řím. Za druhé, navádí lidi, aby neplatili daně králi ani císaři. Za třetí, staví se do pozice krále rivala proti Pilátovi, a to je přece uzurpování majestátu. Římané, říkali, se musí mít na pozoru před tímto politickým kariéristou. Dokonce mluvili i o „věrnosti našeho národa“ Římu, ačkoli ve skutečnosti ve svých srdcích Římem a Pilátem pohrdali.

Každé slovo bylo lží. Kdyby byl Kristus vůdcem rozvracečů, anebo kdyby se jeho jméno spojovalo s nějakým postavením, Pilát by už byl o tom slyšel. Rovněž i podezřívavý Herodes. Ale proti Ježíši nebyla nikdy vznesena ani nejmenší stížnost. Co se týká obvinění, že je proti placení daně císaři, jen krátce předtím, když se ho v chrámě pokusili vlákat do pasti, řekl, aby „dávali císaři, co je císařovo“. Třetí obvinění – že je Král – neznamená, že se vydával za krále Židů, ale za krále, který ohrožuje císaře. Také toto byla lež, neboť se stáhl sám na horu, když ho chtěli prohlásit králem.

Pilát podezřívá jejich důvěryhodnost, velmi dobře věděl, jak Židé nenávidí jeho i císaře. Ale jedno obvinění ho trochu znepokojilo. Byl tento vězeň před ním skutečně králem? Pilát si ho pozval do svého domu. Když byli v soudní síni, zeptal se ho:

„Ty jsi král židovský?“ (Jan 18,33)

Toto bylo jediné platné obvinění – že je král. Kdyby se Kristus vydával za krále, nepřítele Římanů, Pilát věděl, že by tam byli i pohané, aby svědčili proti němu. Proto se zeptal, zda je židovský král. Při odpovědi na tuto otázku Pán pronikl do Pilátova svědomí: zeptal se ho, zda to říká proto, že podezření v něm vzbudila falešná obvinění jeho nepřátel. Pilát čekal na svoji otázku přímou odpověď. Náš Pán dal jasně najevo, že je třeba rozlišovat mezi politickým a náboženským královstvím. Učitel odmítl politické království, které bylo jediným Pilátovým zájmem; přiznal však náboženské království, což znamenalo, že je Mesiášem. Náš Pán musel vysvětlit skeptickému Pilátovi, že jeho království není pozemským královstvím, které se získává vojenskou silou; ale jde

o duchovní království, založené na pravdě. Budou do něj patřit pouze morální, nikoliv politické osoby, bude vládnout v srdcích, nikoliv pomocí armády.

„Moje království není z tohoto světa. Kdyby mé království bylo z tohoto světa, moji služebníci by bojovali, abych nebyl vydán Židům; mé království však není odtud.“ (Jan 18,36)

Pilátova obava o ohrožení římské moci byla prozatím zažehnána. Kristovo království není z tohoto světa; nebyl jako Jidáš Galilejský, syn Ezechiáše, který před několika desetiletími povstal proti Římu a pobuřoval lidi, aby neplatili daně. Pilát se možná doslechl, že v předešlý večer náš Pán pokáral Petra, když argumentoval mečem, a zraněného uzdravil. Kdyby bylo jeho království z tohoto světa, tvrdil náš Pán, potřeboval by pomoc armády mužů. Ale nebeské království si vystačí samo, neboť jeho moc pochází shora. Jeho království je ve světě, ale není ze světa.

Tiché a důstojné jednání našeho Pána, tak bezmocně svázaného provazy – s tváří dobitou po prvním procesu, jeho tvrzení, že jeho království není z tohoto světa, že má služebníky, kteří by nepoužili meč, a že jde založit království bez boje – to všechno zmátlo Piláta, proto změnil otázku. Jestliže se poprvé zeptal: „Ty jsi král židovský?“, nyní chtěl vědět:

„Jsi tedy přece král?“ (Jan 18,37)

Náboženský proces se soustředil na Krista Proroka, Mesiáše, Božího Syna. Občanský soud kroužil kolem jeho království. Zajímavé, jak byli pohané spojeni s Kristem vzhledem k jeho královskému titulu! Mudrci se při jeho narození zeptali, kde se narodil Král. Císařský edikt pomohl naplnit Micheášovo proroctví, že se narodí v Betlémě.

Pilát byl spokojený, že Kristus není politický rival, a proto ze zvědavosti zavrtil trochu hlouběji do tajemství jeho tvrzení, že je král. Když náš Pán už potvrdil svůj královský stav, přijal ironickou Pilátovu narážku a odpověděl:

„Ty sám říkáš, že jsem král. Já jsem se proto narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě. Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas.“ (Jan 18,37)

Celý svůj život říkal, že přišel na tento svět; v tomto jediném případě řekl, že se narodil. Narodit se ze ženy je jedna věc, přijít na svět je věc druhá. Ale zmínku

o svém lidském narození ihned doplnil slovy, že přišel na tento svět. Když řekl, že se narodil, uznal svůj dočasný lidský původ Syna člověka. Když řekl, že přišel na svět, potvrdil svoje božství. Přišel z nebe vydat svědectví, což znamenalo zemřít za pravdu. Stanovil morální podmínku hledání pravdy a potvrdil, že nespočívá pouze v intelektuální snaze: kolik pravdy člověk objeví, to zčásti závisí i od jeho mravního jednání. V tomto smyslu řekl, že jeho ovce slyší jeho hlas. Pilát jistě pochopil myšlenku, že morální jednání souvisí s hledáním, proto se uchýlil k pragmatismu a prospěchářství a ironicky se zeptal:

„Co je pravda?“ (Jan 18,38)

Potom se obrátil zády k pravdě, lépe řečeno, k Pravdě. Znovu se dokázalo, že tolerance k pravdě a chyba v svobodomyšlném manévrování vede k netoleranci a pronásledování. Po zironizování pravdy výrokem: „Co je pravda?“ následuje další ironizování: „Co je spravedlnost?“ Pokud svobodomyšlný člověk nerozlišuje mezi správným a nesprávným, nakonec znenávidí to, co je správné. Pilát, který byl tak tolerantní k omylům, že zapřel absolutní Pravdu, nakonec Pravdu přibije na kříž. Náboženský soudce vyzval Ježíše: „Zapřísahám tě!“, ale světský soudce se ptá: „Co je pravda?“ Ten, jenž byl v rouchu velekněze, volal k Bohu, aby zapudil to, co je Boží: ten, jenž byl v římské tóze, zapřísahával skepsi a pochybovačnost.

Když náš Pán řekl, že každý, kdo je z pravdy, uslyší jeho hlas, vyslovil zákon, že pravda přijme do sebe všechno, co je z jejího rodu. Tutéž myšlenku řekl Nikodémovi:

„Neboť každý, kdo dělá něco špatného, nenávidí světlo a nepřichází k světlu, aby jeho skutky nevyšly najevo. Kdo však činí pravdu, přichází k světlu, aby se ukázalo, že jeho skutky jsou vykonány v Bohu.“ (Jan 3,20-21)

Kdyby byl v Pilátovi sklon konat podle pravdy, věděl by, že před ním stojí Pravda sama; jelikož v něm nebyl, odsoudil Krista na smrt.

Pilát byl jediným z těch, kdo věřili, že pravda není objektivní, ale subjektivní, že každý člověk sám sobě určuje, co je pravda. Je to častý omyl praktických lidí podobných Pilátovi, kteří považují hledání objektivní pravdy za nesmyslné

teoretizování. Skepticismus nepředstavuje intelektuální pozici: je spíše morální pozicí, jež není determinována rozumem, ale způsobem jednání a chování konkrétního člověka. Pilátova touha zachránit Ježíše vycházela z jistého druhu liberalismu, který spojoval nevěru v absolutní pravdu s polobenevolentní neochotou vyrušovat snílky v jejich představách. Otázku: „Co je pravda?“ položil Pilát jedinému člověku na světě, který mu na ni mohl dát dokonalou odpověď.

Pilát se nyní pokusil poprvé zachránit Krista vyhlášením jeho nevinu, možností výběru mezi dvěma vězni, bičováním, výzvou k soucitu, změnou soudců. Pilát, který nechápal, jak může někdo zemřít za pravdu, nemohl přirozeně pochopit, jak může sama Pravda zemřít za ty, kdo se mylí. Když se obrátil zády ke Vtělenímu Slovu, lidem venku přednesl své přesvědčení, že vězeň před ním je nevinný.

„*Já na něm žádnou vinu nenalézám.*“ (Jan 18,38)

Pokud byl bez viny, Pilát ho měl propustit. Když členové velerady uslyšeli výrok římského prokurátora, že vězeň je ne-

vinný, rozduřili se a začali vykřikovat, že je povstalec a revolucionář:

„*Svým učením pobuřuje lid po celém Judsku; začal v Galileji a přišel až sem.*“ (Lk 23,5)

Nejvyšším zájmem Piláta bylo udržet ve státě klid; nejvyšším zájmem velerady bylo dokázat, že Kristus je narušitelem pokoje. Sotva Pilát zaslechl slovo „Galilea“, viděl, že se může vyhnout odsouzení Krista. Jelikož velerada změnila obvinění z rouhačství na pobuřování, také Pilát posunul pravomoc tomu, kdy byl vykonavatelem pravomoci nad Galileou.

Protože byly Velikonoce, zdržoval se Herodes v Jeruzalémě. Ačkoli byli nepřáteli, Pilát i přesto velice ochotně přenesl zodpovědnost za Kristovo osvobození či odsouzení na Heroda.

SOUD PŘED HERODEM

Tento Herodes byl Herodes Antipas, syn Heroda Velikého, toho, který dal v Betlémě zavraždit všechny chlapce mladší dvou let. Herodova rodina byla idumejská, pocházela z potomků Ezaua, Edomova otce. Bylo to Ezauovo semě a zdá se, že udržovalo nepřítelství vůči semenu Jakubovu. Herodes Antipas byl strýcem Heroda Agrippy, který dal později zavraždit apoštola Jakuba a byl by zabil i Petra, kdyby nebyl zázračně vysvobozen z vězení. Herodes byl smyslný, světácký člověk: zavraždil Jana Křtitele, jenž odsoudil jeho rozvod s manželkou a život s bratrovou ženou. Herodes měl těžké svědomí nejen proto, že zabil Kristova ohlašovatele, ale i pro svoji pověřivost, která mu namlouvala, že Jan Křtitel vstal z mrtvých a straší jeho duši.

Ježíše přivedli k Herodovi:

Když Herodes Ježíše spatřil, velmi se zardoval; už dávno si ho totiž přál vidět, poněvadž o něm mnoho slyšel, a doufal, že uvidí, jak dělá nějaký zázrak. (Lk 23,8)

Spasitel, který sám pro sebe neudělal žádný zázrak, určitě by neudělal zázrak kvůli tomu, aby se osvobodil. Ale frivolní tetrarcha, který vězně bral podobně, jako obecnstvo bere žongléra, se těšil na napětí nějaké magické chvíle. Jako saducej nevěřil v budoucí život a jako člověk zcela oddaný nevázanosti ztotožňoval náboženství s magií. Herodes byl typem člověka, který je zvědavý na náboženství, studuje,

čte a něco i dobře zná, ale který si ponechává také své neřesti. Ježíši kladl mnoho otázek. Ačkoli se zákoníci a velekněží přidali k Herodovi v popichování, Ježíš Herodovi neodpovídal. Kdyby byl promluvil, byl by jen nakupil vinu na mravně povrchního člověka. Před Spasitelem se znovu objevilo pokušení získat království světa, kdyby byl odmítl kříž. Pilát si mohl získat – a slovy také Heroda, jenže odmítl hovořit. V horské řeči varoval před těmi, kdo byli neupřímní:

„*Nedávejte psům, co je svaté. Neházejte perly před svině, nebo je nohama zašlapou, otočí se a roztrhají vás.*“ (Mt 7,6)

Náboženství není nutné nabídnout každému, ale jen těm, kdo jsou „z pravdy“. Ačkoli Herodes byl rád, že vidí našeho Pána, jeho radost nepocházela ze šlechetného motivu pokání. Proto Kristus, který rozmlouval s kajícím zločincem, Magdalénou i Jidášem, nepromluvil s galilejským králem, neboť Herodovo svědomí bylo mrtvé. Náboženství znal velice dobře. Chtěl zázraky, ale ne aby ho pohuly k víře, ale aby uspokojil svou zvědavost. Jeho duše byla již tak přeplněna výzvami, včetně slov Jana Křtitele, že jeden apel navíc by byl jen prohloubil jeho vinu. Herodes nenabídl našemu Pánu svoji duši, aby ji spasil, ale jen pošádlil jeho nervy. Proto Pán světa neřekl ani slovo synovi světa. Kniha Přísloví dobře vyjadřuje postoj Boha k Herodovi:

Tedy mě budou volat, a neodpovím, budou mě hledat za úsvitem, a nenaleznou, protože měli poznání v nenávisti a bázeň před Hospodinem si nezvolili. (Přís 1,28–29)

Pánovo mlčení tak rozčílilo Heroda, že jeho uražená pýcha se proměnila v nadávky a výsměch:

Tu se od něho Herodes se svými vojáky pohrdavě odvrátil, vysmál se mu, dal ho obléci ve slavnostní šat a poslal ho zase k Pilátovi. (Lk 23,11)

Hlas, který přikazoval, aby hlavu Jana Křtitele dali Herodiadině dceři, teď přikazoval obléct vězně do ponižujícího bílého oděvu. Dali mu bílé roucho pravděpodobně proto, aby se vysmáli Ježíšovu tvrzení, že je král. Všichni kandidáti římských úřadů nosili bílou tógu (*toga candida*), z čehož pochází slovo „kandidát“. Herodes naznačil, že tento král je hodný pohrdání, ale bílé roucho bylo zároveň, mimochodem, také rouchem nevinnosti.

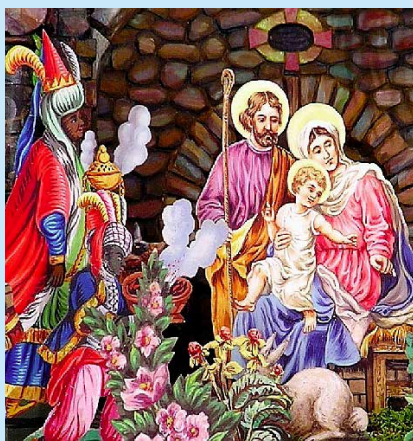
PUZZLE BETLÉMA, 20 – 2028 dílků

Cena 200–500 Kč

Objednávky: Římskokatolická farnost Třebíč-město, Martinské nám. 87/20, 674 01 Třebíč • tel. 728 133 220

trebicmartin@volny.cz.

Více na **www.trebicmartin.cz.**



Společenství věřících v Lančově srdečně zve (nejen) včelaře a včelařky na **III. SVATO-AMBROŽSKOU MŠI SVATOU**. KDY: **sobota 7. prosince 2024 v 11 hodin**. KDE: **kostel sv. Máří Magdalény v Lančově**. Svatý Ambroži, patrono včelařů, oroduj za nás!

Toho dne se Herodes a Pilát stali přáteli; předtím totiž bylo mezi nimi nepřátelství. (Lk 23,12)

Farizejové a saduceové, kteří byli nepřáteli, se sjednotili při ukřižování. Kristův kříž sjednocuje své přátele – to je jasné. Ale kříž sjednocuje i nepřátele. Světští lidé jsou ochotni vzdát se menší nenávisti, když mají možnost projevit společně svoji nenávist vůči Bohu. Byl to dobrý vtip – když tento vězeň zalitý vlastní krví, nenáviděný vlastním lidem, tvrdil, že je král. Herodes připravil Pilátovi dobré divadlo. Když se u toho oba budou bavit, již ne-

budou nepřáteli, i když příčinou jejich zábavy byl Bůh. Smích je špatný tehdy, když se obrátí proti tomu, kdo ho vyvolal. Když Herodes poslal božského vězně zpět k Pilátovi, aby ho odsoudil, kdovi zda si vzpomněl, že Pán tvrdil, že zemře v Jeruzalémě, a ne v Galileji. Po nanebevstoupení a seslání Ducha Svatého, když Petra a Jana povedou před soudce za ohlašování Krista a jeho ukřižování, ti, kdo je budou provázet, vyslou první modlitbu křesťanské církve. V této modlitbě se oba soudci vzpomínají společně; podobně také Židé a pohané, neboť ce-

lý svět, který měl účast na Kristově odsouzení, bude mít podíl i na vykoupení.

„Opravdu se srotili v tomto městě Herodes a Pontius Pilát spolu s pohany i s národem izraelským proti tvému svatému služebníku Ježíšovi, kterého jsi posvětil, a vykonali, co tvá ruka a tvá vůle předem určila. Pohleď tedy, Pane, na jejich hrozby a dej svým služebníkům, aby s odvahou a odhodlaně mluvili tvé slovo.“ (Sk 4,27–29)

Z knihy Fulton J. Sheen: Život Krista. Dobrá kniha, Trnava 2023. Str. 531–545. Přeložil -dd- (Redakčně upraveno)

Duch Svatý je naším spojencem v zápasu s duchem zla

- dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

neexistuje, a tím vše ovládá. Je vychytralý. A přesto se náš technologický a secularizovaný svět hemží mágy, okultismem, spiritismem, astrologií, prodejci kouzel a amuletů a bohužel i skutečnými satanistickými sektami. Dábel, který byl vyhnán dveřmi, vešel znovu oknem, možno říci. Byl vyhnán z víry a znovu vstupuje s pověrami. A pokud jste pověřiví, nevědomky rozmlouváte s d'áblem. S d'áblem se však nemluví.

Nejsilnějším důkazem existence Satanu nejsou hřišníci nebo posedlí, ale svatí! „A jak je to možné, otče?“ Ano, je pravda, že dábel je přítomen a působí v určitých extrémních a „nelidských“ formách zla a špatnosti, které vidíme kolem sebe. Ale v jednotlivých případech je prakticky nemožné dospět k jistotě, že je to skutečně on, protože nemůžeme přesně vědět, kde končí jeho působení a začíná naše vlastní zlo. Proto je církev při výkonu exorcismu velmi obezřetná a přísná, na rozdíl od toho, co se bohužel děje v některých filmech!

Právě v životech svatých, právě tam je dábel nucen vyjít na světlo a postavit se „proti světlu“. Všichni svatí, někteří více, jiní méně, všichni velcí věřící vydávají svědectví o svém boji s touto temnou skutečností a nelze se upřímně domnívat, že by všichni byli oklamáni nebo byli pouhými oběťmi předsudků své doby.

V boji proti zlému duchu vítězíme stejně jako Ježíš na poušti: prostřednictvím Božího slova. Vidíte, že Ježíš s d'áblem

nevyjednává, nikdy s ním nerozmlouval. Buď ho vyhání, nebo odsuzuje, ale nikdy se s ním nedává do řeči. A na poušti neodpovídá svým slovem, ale slovem Božím. Bratři, sestry, nikdy se s d'áblem nedomlouvejte; když přijde s pokušením „ale, bylo by hezké toto, bylo by hezké tamto“: přestaňte. Pozvedněte své srdce k Bohu, modlete se k Panně Marii a vyžehňte ho, jak nás to učil Ježíš. Svatý Petr navrhuje i další prostředek, který Ježíš nepotřeboval, ale my ano, totiž bdělost: „Buďte strážliví, bděte. Váš nepřítel, dábel, jako řvoucí lev obchází a hledá, koho by pohltil.“ (1 Petr 5,8) A svatý Pavel nám říká: „Nedopusťte, aby vás ovlivnil dábel.“ (Ef 4,27)

Poté, co Kristus na kříži navždy porazil moc „knížete tohoto světa“ (Jan 12,31), řekl jeden církevní otec, že dábel „je uvázan jako pes na řetězu; nemůže nikoho kousnout, jen toho, kdo se k němu riskantně přiblíží... Může štěkat, může naléhat, ale nemůže kousnout, leda toho, kdo si to přeje.“ (Cesarius z Arles, *Rozpravy 121, 6: CC 103, s. 507*) Jsi-li blázen a jdeš k dáblu a [řekneš mu]: „Ach, jak se máš? ...“, „a vůbec, zničí tě. Od dábla – odstup. S d'áblem se nemluví. Zahání se pryč. Odstup! A my, my všichni – máme zkušenost s tím, jak se dábel přibližuje s nějakým pokušením. Pokušení proti Desateru: když něco takového pocítíte, zastavte se – odstup! Nepřibližujte se k psovi uvázanému na řetězu.

Například moderní technologie vedle mnoha pozitivních prostředků, které je třeba ocenit, nabízejí také nespočet prostředků, jak „dát příležitost d'áblu“, a mnozí tomu podlehnou. Pomysleme na pornografii na síti, za níž stojí prosperující trh: všichni to víme. Tam působí dábel. Jde o rozšířený jev, před kterým se však křesťané musí mít na pozoru a důrazně ho odmítat. Protože každý mobilní telefon má přístup k této brutalitě, k tomuto dáblu jazyku: internetové pornografii.

Vědomí dáblu působení v dějinách nás nesmí odradit. Konečnou myšlenkou má být znovu důvěra a bezpečí: „Jsem s Hospodinem, jdi pryč!“ Kristus nad d'áblem zvítězil a dal nám Ducha Svatého, aby se jeho vítězství stalo naším vlastním. Samotné působení nepřitele se může obrátit v náš prospěch, pokud s Boží pomocí učiníme, aby sloužilo našemu očistění. Prosme proto Ducha Svatého slovy hymnu *Veni Creator*:

„Dál nepřítel zapuzuj
a duši pokoj uděluj,
ať vždycky pod vedením tvým,
vyhnm se vlivům škodlivým.“

Buďme opatrní, neboť dábel je lstivý – ale my křesťané jsme s Boží milostí chytřejší než on. Děkuji vám.

*Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html
(Redakčně upraveno)*

Svatý Jan Berchmans - vzor mládeže (14)

2. Přípravy

Nemoc

„Co to je, milý bratře?“ oslovil Jana ošetřovatel, když ho přenesli do domácí, malé nemocnice.

„Co Bůh chce,“ odpověděl s úsměvem a dodal: „Jsme v Božích rukou.“

Berchmanse přišel navštívit i profesor Piccolomini. Když ho Jan zahlédl, hned si vzpomněl na slova napsaná na lístku, který si vytáhl při měsíční volbě patrona a který ukázal profesorovi. Řekl: „Bděte a modlete se, neboť nevíte, kdy přijde hodina. Doufám, že je ještě daleko.“



Ráno chtěl vstát, aby mohl jít do kaple ke svatému přijímání, ale slabost ho přinutila zůstat v posteli, kde i přijal Boží Tělo. Jan potom celý den strávil v modlitbě a ve zbožném rozhovoru. Večer ho znovu zachvátila horečka a nemocný Jan probděl celou noc.

V pondělí mu lékař předepsal lék. Jan, než ho požil, pomodlil se jednoduchou modlitbou a poprosil přítomného kněze, aby mu lék požehnal. Janova nemoc měla znaky zápalu plic. Mnoho trpěl, ale svou bolest nedával nijak najevo. Stále byl ve-

sely a s každým srdečně hovořil, a to tak živě, jako by ani nebyl nemocný. Večer se jeho stav znovu natolik zhoršil, že se přítomní začali obávat o jeho život. Zavolali představeného, který okamžitě přišel. Když představený, otec Cepari, viděl, že je to s Janem Berchmansem špatné, zeptal se ho, zda by mu bylo zatěžko odloučit se a odebrat se od svých spolubratrů i příbuzných a z tohoto světa. „Ne, otče rektore,“ odpověděl Jan. Potom zmlkl, chvílku přemýšlel a dodal: „Důstojný otče, jen toho se bojím, že když moji belgičtí představení uvidí, jak brzy jsem následoval toho, co přišel se mnou, příště si rozmyslí, zda mají poslat Belgičany do Říma. Tím by se pěkně spojení mezi provinciemi jezuitů pokazilo. Ale Pán Bůh ví, co je nejlepší.“ Jan hovořil zcela upřímně a prostě. „Co se mě týče, zcela se odevzdávám do vůle Boží. Když bych se však měl rozhodnout, raději bych šel, než tu zůstal.“

Obavy

Otec rektor nevěděl, jak má na Janova slova reagovat. Dokonce ho potěšilo, že má tak svatého podřízeného, a divil se jeho moudrosti, ale také se zarmoutil při pomýšlení na to, že tento vzor celého domu, ba i celé provincie už nebude víc svítit svým svatým životem zde na zemi. Ošetřovateli tedy nařídil, aby udělal vše, co jen může, aby se Jan uzdravil. Celou noc potom u něj bděli, aby mu byli stále po ruce.

Nemocný Jan Berchmans nemohl spát. Tělo velmi trpělo, zato duše byla přeplněná nebeskou radostí. Tak oduševněle vyprávěl o nebeských věcech, až se bratr ošetřovatel obával, aby se Jan příliš nevysilil. Změřil mu tep a řekl: „Drahý bratře Jane, copak vám otec rektor nic neřekl?“

„Co máte na mysli?“ zeptal se nemocný pokojně.

„Myslím, že by bylo vhodné, abyste zítra přijal Eucharistii,“ odpověděl ošetřovatel.

Jan Berchmans ho přerušil: „Tedy zaopatření za cestu?“

„Ano, zaopatření na poslední cestu,“ řekl ošetřovatel třesoucím se hlasem, „neboť to nevidím moc nadějně.“

Janovi se po těchto slovech vyjasnila tvář. Objal bratra ošetřovatele a volal: „Děkuji, mnohokrát děkuji, můj milovaný bratře, za tuto zprávu.“

Ošetřovateli vyhrkly slzy. Zbytečně se namáhal, svoje dojetí nemohl skrýt.

Nemocný ho utěšoval: „Milovaný bratře, ještě jednou srdečně děkuji. Radujte se se mnou, lepší zprávu mi ještě nikdy nikdo neoznámil. Ale nyní se zcela vážně připravím, abych svého Spasitele, jak jen je to možné, náležitě přijal.“

Závět'

Potom vzal do rukou křížek, líbal ho a neustále se modlil k Ukřižovanému. Ošetřovatel se obával, že se velmi unaví, a prosil ho, aby se šetřil. Ale Jan mu odpověděl:

„Milovaný bratře, buďte si jistý, že rozhovor se Spasitelem mou duši jen otužuje a posilňuje.“ Potom ho Jan poprosil, aby napsal, co mu bude diktovat.

Jan pomalu hovořil a bratr ošetřovatel se na chvíli stal písařem: „Prosím nejmilejšího otce generálního, aby mi odpustil všechny viny, které jsem spáchal v Tovaryšstvu. Velmi lituji, že jsem byl takovým nedokonalým synem Tovaryšstva Ježíšova, a zároveň děkuji nejmilejší matce, Tovaryšstvu Ježíšovu, za zvláštní dobrodiní, která mně, nejnehodnějšimu synovi, prokazovala. Děkuji otci rektorovi a otcům profesorům za námahu a starosti. Děkuji otci ministrovi a všem ošetřovatelům za jejich neobyčejnou lásku a dobrotu ke mně. Děkuji všem, kteří mě během mé krátké nemoci laskavě navštěvovali.

Prosím o dovolení přijmout Boží Tělo jako zaopatření na cestu kleče na podlaže, a aby byli při tomto úkonu přítomni všichni moji spolužáci a pomohli mi svými modlitbami.

Protože se nemohu ke každému dostat, prosím otce rektora, aby někoho pověřil touto službou lásky, kdo by místo mě řekl »S Pánem Bohem« podle zvyku Tovaryšstva Ježíšova.

Nakonec prosím o milost, abych mohl zemřít v rouchu Tovaryšstva.“

Dopis nechal poslat otci rektorovi a pokračoval v modlitbě.

Poslední svátosti

Ráno ještě před svítáním navštívil Jana Berchmanse otec Cepari. Jan se ho zeptal, zda má vykonat generální zpověď, anebo se vyzpovídat jen z hříchů po poslední zpovědi. Otec Cepari, který viděl Janovo svědomí jako průzračnou vodu, mu doporučil se připravit jen na obyčejnou svatou zpověď. Potom vyslechl jeho vyznání.

Po zpovědi vstoupil do pokoje bratr ošetřovatel a předal otci rektorovi dopis, který mu nadiktoval Jan Berchmans. Kněz si ho přečetl a byl velmi dojat. Nemocnému Janovi slíbil, že splní všechny jeho žádosti. Prikázal bratru ošetřovateli, aby všem, hned jak se vzbudí, oznámil Janův stav a aby šli všichni do kostela a v procesi doprovodili Nejsvětější svátost k nemocnému.

Vše se stalo podle jeho příkazu. Bratr, který měl na starosti ranní buzení, ve čtyři hodiny ráno každému oznámil smutnou zprávu a příkaz představeného. „Jako by smutek probodl mečem srdce každého,“ napsal otec Cepari ve svých vzpomínkách. „Každý myslel na to stejné a říkal: »Ó, jaká ztráta, jakého svatého spolubratra ztratíme!«“ Potom se všichni odebrali do kostela.

Nemocného Jana mezitím oblékli do roucha jezuitů, na podlahu položili koberec a pomohli mu kleknout, jak si to přál. Procesí s Nejsvětější svátostí se blížilo a Jan Berchmans nemohl skrýt vřelé dojetí. Hlasitě se modlil k Pánu Ježíši a Panně Marii. Do pokoje vstoupil představený se Svátostí oltární, obklopen kněžími, bratry i scholastiky. Když vyzdvihl svaté Tělo, Jan Berchmans nahlas zvolal: „Vyznávám, že toto je skutečný Syn Boha, Všemohoucího Boha a blahoslavené Panny Marie. Vyznávám, že chci žít a umřít jako dítě Panny Marie. Chci žít a umřít jako skutečný syn Tovaryšstva Ježíšova.“

(Pokračování příště)

*Podle knihy Koloman Grieger S. J.:
Svätý Ján Berchmans S. J. Vzor mládeže.
Vydal Posol Božského Srdce Ježíšovo.
Trnava 1929*

Upravila Silvia Koscelanská-Hajdučeková

Překlad -mv- (Redakčně upraveno)

Tiskový apoštolát A.M.I.M.S. - 25. výročí vzniku

Před čtvrtstoletím (v roce 1999) vznikl Tiskový apoštolát FATYMu. Pod tímto názvem si také čtenáři Světla budou pamatovat jeho počátky. Současný název apoštolát získal v roce 2004, kdy bylo založeno stejnojmenné občanské sdružení, které jeho činnost zastřešuje společně s internetovou televizí TV-MIS.cz a dalšími aktivitami. Od roku 2014 je A.M.I.M.S. zapsaným spolkem. A.M.I.M.S. je zkratka z latiny: *Apostolatus Marie Immaculatae Matris Spei* (česky: Apoštolát Panny Marie Neposkvrněné, Matky naděje).

„Už od začátku působení farního týmu (FATYMu) ve Vranově nad Dyjí a v přilehlé pohraniční oblasti jsme vydávali v několikatisícovém nákladu Farní zpravodaj, který jsme čtyřikrát za rok roznášeli do úplně všech domácností našich farností. Ty tisíce kopií se nedaly vyrobit na obyčejné kopírce,“ říká P. Pavel Zahradníček, Th.D., koordinátor Tiskového apoštolátu A.M.I.M.S. A pokračuje: „Vozili jsme tedy předlohy čtyřikrát ročně na kopírování do olomouckého kněžského semináře, kde měli digitální průtiskový automat Risograph, který dokáže tisknout více než 100 kopií za minutu. Otec Marek Dunda tehdy přišel s odvážnou myšlenkou: Co kdybychom si takový stroj pořídili k nám na faru? Ze začátku to nevypadalo moc reálně – takový stroj tehdy stál skoro jako nové auto... A pak jsme se složili s několika dalšími kněžími na Znojemsku (velmi jsem jim za tuto pomoc dodnes vděčný, bez ní bychom nezačali...), abychom mohli za asi 150 tisíc korun takový stroj a nějaké barvy a tiskové matrice společně koupit. A když už jsme stroj měli, tak se nám zdálo škoda, aby po většinu doby stál – a začali jsme tisknout nejen dětský časopis *Květinka* z Louky, který tehdy vydávala farnost Znojmo-Louka, ale i další brožurky a knížky.“

V A.M.I.M.S. vychází knižně především kratší texty, srozumitelné jak věřícím, tak i nevěřícím nebo víru hledajícím čtenářům. Cenově jsou snadno dostupné všem, jsou šířeny jen za příspěvek na tisk. „Někomu se to může zdát neuvěřitelné, ale je to jednak tím, že svou práci dává-

me zcela zdarma, a pak také obrovskými náklady, v jakých knihy vydáváme. Většinu knížek už totiž dnes netiskneme na svých strojích v naší tiskárně Maximiliánu v Lančově ... ale soutěžíme zakázky v běžných komerčních tiskárnách, které nám vzhledem k nákladu mohou nabídnout ceny, na jaké ostatní vydavatelé nedosáhnou,“ říká P. Zahradníček. „Typický náklad knih, které tiskneme jako zakázky v komerčních tiskárnách, je kolem 50 tisíc výtisků, ale některé jsme tiskli ve stotisícovém nákladu.“

Na otázku, zda má A.M.I.M.S. smysl i v době, kdy poptávka po knihách klesá, P. Zahradníček odpovídá jasně: „Ano, rozhodně má. Kniha jako preevangeliizační prostředek, dárek... I e-knihu může sice někdo sdílet svým přátelům, ale když někomu knížku doporučíte a pak půjčíte nebo darujete, je to přece něco jiného. Je s tím spojený osobní kontakt. Ale chápu, že »pokrok se zastavit nedá«, a tak dáváme téměř celou svou produkci zdarma k dispozici na internetu i v elektronické podobě. (...) Můžeme si to bez problému dovolit, protože nám nejde o zisk, ale o evangelizaci. Podle hesla FATYMu: *Omnia ad Bonum adhibere* – Všechno použít pro Dobro.“

Knihy vydávané A.M.I.M.S. lze objednat jen za příspěvek na tisk a poštovné (obyčejné poštovné České pošty) na www.amims.net nebo na www.fatym.com. Zde je možné si také ve většině případů zdarma stáhnout kompletní knihu v elektronické podobě. Mezi nejznámější tituly patří: *Pouť do Říma od A do Z* (uspořádal P. Jan Peňáz), *Maria a dnešní životní styl* (P. Ladislav Simajchl), *Jak katolická církev budoval západní civilizaci* (Thomas E. Woods), *Krokodýl, aneb můžeš růst* (P. Marek Dunda), kázání sv. Jana Marie Vianneye (P. Marek Dunda).

Přejeme A.M.I.M.S., aby Pán Bůh stále žehnal jeho činnosti ve prospěch lidských duší.

Redakce Světla

*Zdroj: Tisková zpráva
A.M.I.M.S. z.s. ze 7. 11. 2024*

Pondělí 25. 11. 2024

6:05 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (7. díl): Autor a průvodce Marek Orko Vácha **6:30** Hutyrta **7:45** Hadí safari v Ugandě **8:30** Viděli jsme 5+ **9:00** Živě s Noe [L] **9:10** Moje obrazy jsou dílem staletí **9:30** Outdoor Films s Alenou Mahlejšovou a Marií Šnajdrovou: Cestování po Patagonii **11:05** Jsem N: Oběť [P] **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Zdeněk Pololánik, skladatel **13:20** V pohorách po horách: Zakarpatská Ukrajina – Boržava **13:30** Svedectvá života: Sr. Notburga Galbavá DKL – Belušské Slatiny **14:00** Opřu se o florbalovou hůl **14:20** Expedice Mingitau **14:45** Noční univerzita: Doc. Jan Pokorný – Slunce, voda, rostliny, klima – opomíjené samorejnosti **16:00** Jak potkávat svět: S multiinstrumentalistou Michalem Žáčkem **17:20** Poslední budu prvými **18:00** Sedmihlásky (47. díl): Když nejsem, ať nejsem **18:05** Mašinky (3. díl): Jak se kluci učili pískat **18:15** Petr Bende & Pavel Helan na Mohelnickém Dostavníku **18:55** Vezmi a čti: Listopad 2024 [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Dědek a jeho kreslený svět: Dobře že to bolí **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Bohém s Bohem: Bára Hrzánová [P] **21:15** Chrám na Hvězdném poli [P] **22:05** Jsem N: Odvaha [P] **22:25** K jádru věci: S Danou Drábovou **23:30** V souvislostech **0:00** Letem jazzem (12. díl): Jazz a fusion **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 26. 11. 2024

6:05 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (8. díl): Autor a průvodce Marek Orko Vácha **6:30** Kmochův Kolín 2019: Dechový orchestr ZUŠ VI. Ambrose Prostějov **7:10** Mosambik – Jsem vnitřní uprchlík **7:40** Nebojte se...: Ptejte se kněze **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** V souvislostech **9:35** Prales zítřka **10:05** Noční univerzita: Epikleze **11:10** Jsem N: Radost [P] **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Podzim u rybníků [P] **12:53** Hans Frei **13:40** V pohorách po horách: Kelčský Javorník v Hostýnských vrších **14:00** Přesah: S chrámovou hudbou **14:45** Setkání: Bohuslav Procházka **14:55** Muzikanti, hrajte: Blatnička **16:00** Outdoor Films **17:30** Krajina pro motýly **18:00** Sedmihlásky (47. díl): Když nejsem, ať nejsem **18:05** Mašinky (4. díl): O červeném motoráku **18:15** Cirkus Noeland (33. díl): Roberto, Kekulín a kouzelná pastelka **18:45** Na startu **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Daruj písničku [L] **21:05** Výpravy do divočiny: Emoce živočichů [L] **22:10** Jsem N: Vytrvalost [P] **22:25** Terra Santa News: 20. 11. 2024 **22:45** Má vlast: Loštice **23:45** Poutníci času: S kapelou Třehusk **0:10** Flešbky – Godzone podcast: Mário Tomášik – Skrývali jsme se po bytech **0:45** Barvy vůní a větru **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 27. 11. 2024

6:05 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (9. díl): Autor a průvodce Marek Orko Vácha **6:25** Smlouva lásky **7:35** Noční univerzita: Doc. Jan Pokorný – Slunce, voda, rostliny, klima – opomíjené samorejnosti **8:45** Viděli jsme **9:00** Generální audience papeže Františka [L] **10:05** Chrám na Hvězdném poli **10:55** Jsem N: Odpuštění [P] **11:20** Živě s Noe: Červená středa [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Hosté naši milí: Rožnovské slavnosti 2019 **14:00** Za obzorem: Červená středa [L]

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV



■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka
TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

14:35 Mezi pražci (120. díl): Listopad 2024 **15:20** Sýrie – Není to konec **15:50** ARTBITR – Kulturní magazín: S Kafkou na cestách **16:10** Bohém s Bohem: Bára Hrzánová **17:20** Mladí salesiánští misionáři 2016 – Papua Nová Guinea **17:30** Terra Santa News: 27. 11. 2024 [P] **18:00** Sedmihlásky (47. díl): Když nejsem, ať nejsem **18:05** Mašinky (5. díl): O mašince s voňavým kouřem **18:15** Strýček Emu **18:26** V pohorách po horách: Rešovské vodopády **18:40** Jsem N: Věrnost [P] **18:55** Viděli jsme **19:00** Adorace [L] **19:40** Přejeme si... **20:00** Benefiční koncert Červená středa: Praha, kostel Panny Marie Sněžné [L] **21:25** Za obzorem: Červená středa **22:00** Mučen pro Krista **23:10** Noční univerzita: Duch svatý a Písmo [P] **0:15** Generální audience papeže Františka **0:35** Můj chrám: Ing. arch. Jan Soukup, katedrála Plzeň **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 28. 11. 2024

6:05 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (10. díl): Autor a průvodce Marek Orko Vácha **6:30** Terra Santa News: 27. 11. 2024 **6:50** Poutníci času: S kapelou Třehusk **7:10** Outdoor Films **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Vezmi a čti: Listopad 2024 **9:30** K jádru věci: S Danou Drábovou **10:35** Mezi pražci (120. díl): Listopad 2024 **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Svedectvá života: Sr. Františka Majerčíková DKL – Brno **13:02** Jsem N: Odvaha **13:30** Generální audience papeže Františka **14:00** Koncert pro život **15:25** V pohorách po horách: Mužský a Příhrazy (Český ráj) **15:35** Dobrá firma **16:00** Dobrodružství před kamerou **17:05** Na pomezí ticha a tmy **18:00** Sedmihlásky (47. díl): Když nejsem, ať nejsem **18:05** Mašinky (6. díl): O ubrečené mašince a borůvkových knedlíkách **18:15** Ovečky: 1. neděle adventní **18:35** Galerie ve Velké Rači **18:45** Dědek a jeho kreslený svět: Chlapi nepláčou **18:55** Jsem N: Oběť **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** Střípky z ostravské archeologie: Návrší pod Mudlochem **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Stvořil Bůh ratolest: Koncert a povídání věnované osobnosti Karla Kryla **21:25** Moudrost mnichů: Jak žít po ztrátě někoho blízkého **21:40** Můj chrám: Kateřina Koubová, kostel Povýšení svatého Kříže v Karvině **22:05** Pod lampou [P] **0:10** Příběhy psané životem: Se strážlivou hlavou **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 29. 11. 2024

6:05 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (11. díl): Autor a průvodce Marek Orko Vácha **6:25** Řeka Kamenice **6:35** Likvidace lepy **6:45** Lúky – obec v neustálém pohybu **7:30** Tajemná radost, Matka Rosa Vůjtechová **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:10** Nic než národopis **9:55** Bohém s Bohem: Bára Hrzánová **11:10** Jsem N: Vytrvalost **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:55** Daruj písničku **14:05** Toulky po Slovensku – Kremnica **14:17** Tajemná radost, Matka Rosa Vůjtechová **15:32** Hejna husí **15:35** Tam, kde

začínají kořeny **16:00** Výpravy do divočiny: Emoce živočichů **17:00** Na křídlech andělů **17:25** Chlapi na hoře **18:00** Sedmihlásky (47. díl): Když nejsem, ať nejsem **18:05** Mašinky (7. díl): O trati, co vede kolem jezera **18:15** Soláň ve vyprávění Jaroslava Halašty **18:31** Obnova objektu Libušín po požáru **19:00** Jsem N: Radost **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** K jádru věci: S Tomášem Halíkem [L] **21:05** Moudrost mnichů: Práva žen, práva matek **21:20** Poletuchy: Na skok do Kroměříže **22:05** Radim Zenkl & Ondřej Kozák na Folkových prázdninách **22:45** Klapka: Se Staňou Domanským **23:55** V pohorách po horách: Beňuška v pohoří Nízké Tatry **0:05** Když bolí tělo: Nemoci štítné žlázy **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 30. 11. 2024

6:05 Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (12. díl): Autor a průvodce Marek Orko Vácha **6:25** Lidé a města **7:00** Plody Medžugorje **7:30** Causa Carnivora **8:00** Grotsky Laurela a Hardyho: Dvojčata **8:25** Sedmihlásky (47. díl): Když nejsem, ať nejsem **8:30** Cirkus Noeland (33. díl): Roberto, Kekulín a kouzelná pastelka **9:00** Ovečky: 1. neděle adventní **9:20** Strýček Emu **9:40** Viděli jsme **9:50** Jsem N: Odpuštění **10:05** Biblické Jordánsko: Skryté poklady z dávné minulosti **11:05** Kaplani naděje: Dagmar Slížová **11:25** ARTBITR – Kulturní magazín: S Kafkou na cestách **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** Duchovní menu [P] **12:25** Trendy ochrany přírody **12:50** Podzim u rybníků **12:55** Zakarpatská Ukrajina **13:00** Galicijský poutník **13:55** Pod lampou **16:00** Hrajte mi, muzička, hrajte mi, hraj – Terchovský galaprogram: Jánošíkove dni v Terchovej 2024 **17:35** Jsem N: Věrnost **18:00** Slovo na neděli: 1. neděle adventní [P] **18:20** Básník oravské přírody Zdeno Horecký **18:50** V souvislostech [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** V pohorách po horách: Godula **19:45** Přejeme si... **20:05** Dokořán [P] **20:55** Dobrodružství před kamerou **22:00** The Chosen IV. (5. díl): Sedět, servírovat, intrikovat [P] **23:20** Gramofon aneb Hledáme písničku pro všední den **0:40** Vezmi a čti: listopad 2024 **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 1. 12. 2024

6:05 Večer chval: Živá modlitba a chvála **7:05** Výpravy do divočiny: Emoce živočichů **8:10** Slovo na neděli: 1. neděle adventní **8:30** Stvořil Bůh ratolest: Koncert a povídání věnované osobnosti Karla Kryla **10:00** Mše svatá: Zlín, kostel sv. Filipa a Jakuba [L] **11:00** Moudrost mnichů: Recept na výchovu **11:15** Můj chrám: Josef Bazala, senátor, v kostele Svatého Ducha, Staré Město **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Viděli jsme 5+ [P] **13:00** Dokořán: S Radkinem Honzákem **14:00** Muzikanti, hrajte: Lidečanka **15:10** Dobrodružství před kamerou **16:30** Jak potkávat svět: S Hradišťanem **18:05** Sedmihlásky (48. díl): Od Nového Mesta **18:10** Ovečky: 1. neděle adventní **18:30** Cirkus Noeland: Roberto, Kekulín a kouzelné hodiny **18:55** Strýček Emu [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Setkání: MUDr. Róbert Teleky – Muzeum kardinála Štěpána Trochty ve Francově Lhotě **19:45** Přejeme si... **20:05** The Chosen IV. (5. díl): Sedět, servírovat, intrikovat **21:30** Magazín Mary's Meals [P] **21:50** Vivat Hynková: Praha, Divadlo na Vinohradech [P] **23:35** Viděli jsme 5+ **23:55** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:15** Za obzorem: Červená středa **0:45** Duchovní krajina Novohradských hor: Zaniklé vesnice pod Mandelsteinem **1:15** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 25. 11. o 17:30 hod.: Slzy a nádej Iraku

Začiatok tretieho tisícročia priniesol veľké prenasledovanie kresťanov v Iraku a ich počet sa dramaticky znižuje. Krajinu každý deň opúšťajú ďalšie a ďalšie rodiny. Bezpečie a nový domov hľadajú aj na Slovensku.

Utorok 26. 11. o 20:25 hod.: Akvinas

Dominikán páter Akvinas Gabura. Do Božej vôle sa s dôverou odovzdával, aj keď ho v roku 1952 odsúdili na doživotie... Páter Akvinas je známy aj ako tajný apoštol Bratislavy, či ako otec slovenských dominikánov.

Streda 27. 11. o 16:05 hod.: Tvorivo (Za svetlom)

Adventné tvorivo prináša svetlo vlastnoručne vyrobených hviezd a netradičné kalendáre v podobe majákov a správ v svietiacich fľaštičkách.

Štvrtok 28. 11. o 16:55 hod.: Fara v meste (Farské auto)

Otcovi Damiánovi sa pokazí auto. Betka už dlho nebola v kostole a termín svadby sa rýchlo blíži.

Piatok 29. 11. o 20:30 hod.: BIBLIA / Ester

Na oslavu víťazstva usporiada perzský kráľ pre ľudí veľkolepú oslavu. Chce, aby mu boli privedené najkrajšie panny v krajine. Medzi dievčatami je aj mladé židovské dievča Ester. Zatají svoj pôvod a stane sa kráľovou favoritkou.

Sobota 30. 11. o 20:30 hod.: Vojnová miestnosť

Manželia Jordanovci, na prvý pohľad šťastní, zažívajú krízu. Po stretnutí s klientkou Clariou mení Elizabeth život rodiny modlitbami. Tony čelí vnútornému pokušeniu, musí sa rozhodnúť, či zachrániť manželstvo.

Nedeľa 1. 12. o 15:55 hod.: Katolícka Austrália

V tejto časti dokumentárneho seriálu o Austrálii sa dozvieme o počiatkoch európskeho osídľovania okolia dnešného Sydney.

Liturgická čtení

Nedeľa 24. 11. – slavnosť Ježiše

Krista Krále

1. čt.: Dan 7,13–14

Ž 93(92),1ab.1c–2.5

Odp.: 1a (*Hospodin kraluje, oděl se velebností.*)

2. čt.: Zj 1,5–8

Ev.: Jan 18,33b–37

Pondělí 25. 11. – nezávazná

památka sv. Kateřiny

Alexandrijské

1. čt.: Zj 14,1–3.4b–5

Ž 24(23),1–2.3–4ab.5–6

Odp.: srov. 6 (*To je pokolení těch, kdo hledají tvou tvář, Hospodine!*)

Ev.: Lk 21,1–4

Úterý 26. 11. – ferie

1. čt.: Zj 14,14–20

Ž 96(95),10.11–12.13

Odp.: 13b (*Hospodin přichází řídit zemi.*)

Ev.: Lk 21,5–11

Středa 27. 11. – ferie

1. čt.: Zj 15,1–4

Ž 98(97),1.2–3ab.7–8.9

Odp.: Zj 15,3b (*Veliké a podivuhodné jsou tvé skutky, Pane, Bože vševládny!*)

Ev.: Lk 21,12–19

Čtvrtek 28. 11. – ferie

1. čt.: Zj 18,1–2.21–23; 19,1–3.9a
 Ž 100(99),2.3.4.5

Odp.: Zj 19,9a (*Blaze těm, kdo jsou pozváni k Beránkově svatební hostině.*)

Ev.: Lk 21,20–28

Pátek 29. 11. – ferie

1. čt.: Zj 20,1–4.11–21,2

Ž 84(83),3.4.5–6a+8a

Odp.: Zj 21,3b (*Hle, Boží stan mezi lidmi!*)

Ev.: Lk 21,29–33

Sobota 30. 11. – svátek

sv. Ondřeje

1. čt.: Řím 10,9–18

Ž 19(18),2–3.4–5

Odp.: Řím 10,18b (*Všude na zemi pronikl jejich hlas.*)

Ev.: Mt 4,18–22

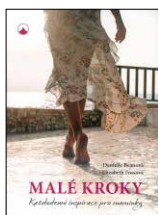
BREVIÁŘ PRO LAIKY

23. – 30. LISTOPADU 2024

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 24. 11.		PO 25. 11.		ÚT 26. 11.		ST 27. 11.		ČT 28. 11.		PÁ 29. 11.		SO 30. 11.	
Antifona	730	824	934	1045	949	1061	964	1077	980	1096	996	1113	1673	1892
Žalm	786	884	783	881	783	881	784	883	784	883	784	883	786	884
Ranní chvály:														
Hymnus	730	825	738	833	738	833	738	833	738	833	738	833	1598	1811
Antifony	731	825	935	1046	950	1062	965	1079	981	1097	998	1115	1599	1811
Žalmy	813	914	936	1046	950	1063	965	1079	981	1097	998	1115	813	914
Krátké čtení a zpěv	731	826	938	1049	953	1066	969	1083	985	1101	1001	1118	1599	1812
Antifona k Zach. kantiku	731	826	939	1050	953	1066	969	1083	985	1101	1002	1119	1600	1812
Prosby	732	826	939	1050	953	1066	969	1084	985	1101	1002	1119	1675	1894
Závěrečná modlitba	732	827	939	1810	954	1067	970	1084	986	1102	1002	1120	1600	1812
Modlitba během dne:														
Hymnus	792	827	739	834	739	834	739	834	739	834	739	834	739	834
Antifony	733	828	940	1051	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138
Žalmy	818	919	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138
Krátké čtení	733	828	943	1054	957	1070	973	1088	989	1106	1006	1124	1676	1895
Závěrečná modlitba	732	827	943	1054	957	1071	973	1088	990	1106	1006	1124	1600	1812
Nešpory:														
	SO 23. 11.													
Hymnus	727	821	727	821	740	835	740	835	740	835	740	835	41	39
Antifony	727	821	734	829	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1009	1126
Žalmy	727	821	734	829	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1009	1126
Kr. čtení a zpěv	729	823	736	832	947	1060	962	1076	979	1094	995	1112	1011	1129
Ant. ke kant. P. M.	729	823	737	832	948	1060	962	1076	979	1094	995	1112	1011	1129
Prosby	729	824	737	832	948	1060	963	1076	979	1095	995	1112	1011	1129
Záv. modlitba	732	827	732	827	948	1810	963	1077	980	1095	996	1113	1012	1130
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

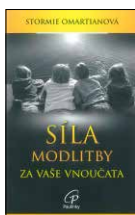
DUCHOVNÍ ŽIVOT V PRAXI



**MALÉ KROKY • KAŽDODENNÍ
INSPIRACE PRO MAMINKY**
Danielle Beanová - Elizabeth Fossová
*Z angličtiny přeložila Jana Dominika
Pláteníková • Redakce a rejstříky Markéta
Protivánková • Odpovědný redaktor Pavel
Mareš*

Mnoho maminek se snaží najít rovnováhu mezi plněním každodenních povinností a aktivním duchovním životem. Některé přitom cítí frustraci, neboť kvůli velké vyčerpání mají pocit, že zanedbávají modlitbu a duchovní věci. Tato knížka nabízí podněty a nápady pro každý den v roce, které je povzbudí a při vyvažování aktivního a kontemplativního života jim pomůžou. Každý měsíc se probírá konkrétní ctnost, každý den pak tři podněty: 1. moudré slovo Bible nebo svatých; 2. modlitba, v níž předkládáme Bohu starosti všeho druhu a jež se může stát počátkem naší vlastní osobní modlitby; 3. tip na uvádění jednotlivých myšlenek a modliteb do praxe.

*Karmelitánské nakladatelství ve společnosti KatMedia, s. r. o.
Brož., 115x160 mm, 408 stran, 499 Kč*

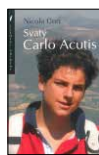


SÍLA MODLITBY ZA VAŠE VNOUČATA
*Stormie Omartianová • Z angličtiny přeložil
Jiří Gračka*

Vnoučata jsou darem, který dává Bůh. A modlitby jsou zase darem, který dávají prarodiče svým vnoučatům, aby ovlivnil celý jejich život – dokonce i tehdy, kdy už tady dědeček s babičkou nebudou. Autorka v této knize předkládá návod, jak se modlit za různé oblasti života našich vnoučat.

Paulínky • Druhé vydání • Brož., 125x200 mm, 216 stran, 249 Kč

SVĚTEC NAŠÍ DOBY

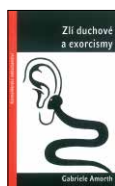


SVATÝ CARLO ACUTIS
*Nicola Gori • Z italského přeložila Zdeňka
Křehlíková • Revize překladu Kateřina Lachmanová
Redakce Eva Mešková*

Životní příběh svatého mladíka, který je patronem „ajťáků“ a pro něhož byl vztah s Bohem vždy na prvním místě, přičemž žil jako normální kluk své doby (1991–2006).

*Paulínky • Druhé, rozšířené vydání • Brož., 120x185 mm,
128 stran + 16 stran barevné obrazové přílohy, 249 Kč*

O SATANOVI A EXORCISMECH



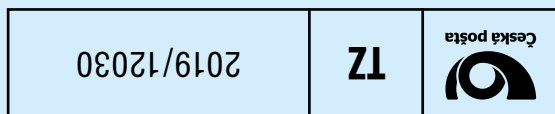
ZLÍ DUCHOVÉ A EXORCISMY
*Gabriele Amorth • Z italského přeložila Helena
Křenková • Odpovědný redaktor Pavel Mareš
Předmluva Sergio Reseghetti*

V každé době člověk vnímá nedostatečnost lidských věcí, a proto potřebuje Boha. Avšak v okamžiku, kdy se od Boha odvrátí, je přitahován pověrou, spiritismem, ezoterikou, satanskými sektami a vším tím, co obecně nazýváme okultismem. S přesností téměř matematickou v dějinách vždy s úpadkem víry narůstá pověra. Zdá se, že právě profánní svět, je-li zbaven opěrných bodů, tíhne k magii, k okultismu a k nejrůznějším formám religiozity, nebo dokonce přímo k ďáblu samému. Tato kniha proslulého exorcisty si svou jednoduchou strukturou klade za cíl podat v souladu s katolickou teologií a naukou jednoduchý výklad o satanovi a jeho služebnících a jejich vztahu k lidským tvorbám. Chce tak upozornit na rozsáhlou moc, kterou může ďábel uplatňovat nad světem, zvláště zůstává-li neznámý nebo špatně chápáný.

*Karmelitánské nakladatelství ve společnosti KatMedia, s. r. o.
Druhé vydání • Brož., 100x165 mm, 56 stran, 129 Kč*

Objednávky knih – tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzertní týdeník Světlo – tel./fax 585 222 803
Matrice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.



779 00 Olomouc
Dolní nám. 24
Matrice cyrilometodějská s. r. o.